

POSTANOWIENIE SĄDU (czwarta izba)

z dnia 30 czerwca 2015 r. (1)

Skarga o stwierdzenie nieważności – Nienadanie biegu skardze – Brak wszczęcia postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego – Brak bezpośredniego oddziaływania – Oczywista niedopuszczalność – Oczywisty brak właściwości

W sprawie T-39/15

Konsult Impex sp. z o.o., z siedzibą w Szczecinie (Polska), reprezentowana przez adwokata R. Wiecheckiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji TAXUD C3 D(2014)4656935 z dnia 23 grudnia 2014 r. o nienadaniu biegu skardze strony skarżącej dotyczącej zarzucanego naruszenia przez Republikę Federalną Niemiec postanowień traktatu FUE i przepisów szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 9, t. 1, s. 23),

SĄD (czwarta izba),

w składzie: M. Prek (sprawozdawca), prezes, I. Labucka i V. Kreuschitz, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Przebieg postępowania i żądania strony skarżącej

1 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 stycznia 2015 r. strona skarżąca wniosła skargę w niniejszej sprawie.

2 Wnosi ona do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji TAXUD C3 D(2014)4656935 z dnia 23 grudnia 2014 r. o nienadaniu biegu skardze strony skarżącej dotyczącej zarzucanego naruszenia przez Republikę Federalną Niemiec postanowień traktatu FUE i prawa wtórnego,
- nakazanie Komisji wydania uzasadnionej decyzji nakazującej Republice Federalnej Niemiec uchylenie spornych przepisów prawa krajowego,
- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja opiera się na niedokładnych ustaleniach faktycznych, zawiera oczywisty błąd w ocenie lub została wydana z nadużyciem władzy.

Co do prawa

3 Zgodnie z art. 111 regulaminu postępowania, jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna, Sąd może, bez przeprowadzenia dalszych czynności procesowych, orzec w drodze postanowienia z uzasadnieniem.

4 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że akta sprawy dostarczają mu wystarczających informacji, i na podstawie wyżej wymienionego przepisu decyduje orzec bez przeprowadzenia dalszych czynności procesowych.

W przedmiocie żądań pierwszego i trzeciego

5 W ramach żądania pierwszego strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji o nienadaniu biegu jej skardze dotyczącej zarzucanego naruszenia przez Republikę Federalną Niemiec postanowień traktatu FUE i prawa wtórnego.

6 Należy również zauważyć, że chociaż strona skarżąca sformułowała formalnie żądanie trzecie, zgodnie z którym wnosi Sądu o stwierdzenie, że zaskarżona decyzja opiera się na niedokładnych ustaleniach faktycznych, zawiera oczywisty błąd w ocenie lub została wydana z nadużyciem władzy, żądanie to stanowi w rzeczywistości, podobnie jak żądanie pierwsze, wniosek o stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji.

7 Należy stwierdzić, że decyzję Komisji o nienadaniu biegu skardze strony skarżącej z dnia 30 września 2012 r. należy interpretować jako wyrażającą odmowę wszczęcia przez Komisję postępowania w trybie art. 258 TFUE przeciwko Republice Federalnej Niemiec z tytułu zarzucanego uchybienia zobowiązaniom na niej ciążącym na mocy traktatu FUE i dyrektywy 77/388/EWG. Jedyne pozytywne działanie, jakie Komisja mogłaby podjąć w odpowiedzi na skargę, polegałoby bowiem na wszczęciu przeciwko Republice Federalnej Niemiec postępowania w przedmiocie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (zob. podobnie postanowienie z dnia 21 października 2014 r., Bharat Heavy Electricals/Komisja, T-374/14, EU:T:2014:931, pkt 8 i przytoczone tam orzecznictwo).

8 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie jest dopuszczalne zaskarżanie przez jednostki wyrażonej przez Komisję odmowy wszczęcia wobec państwa członkowskiego postępowania w przedmiocie stwierdzenia uchybienia jego zobowiązaniom (postanowienia: z dnia 12 czerwca 1992 r., Asia Motor France/Komisja, C-29/92, Rec, EU:C:1992:264, pkt 21; z dnia 13 listopada 1995 r., Dumez/Komisja, T-126/95, Rec, EU:T:1995:189, pkt 33; wyrok z dnia 22 maja 1996 r., AITEC/Komisja, T-277/94, Rec, EU:T:1996:66, pkt 55).

9 Jeżeli bowiem – jak w rozpatrywanym przypadku – decyzja Komisji ma charakter negatywny, powinna być oceniana w świetle natury wniosku, na który stanowi ona odpowiedź (wyrok z dnia 8 marca 1972 r., Nordgetreide/Komisja, 42/71, Rec, EU:C:1972:16, pkt 5; ww. w pkt 7 postanowienie Dumez/Komisja, EU:T:1995:189, pkt 34; wyrok z dnia 22 października 1996 r., Salt Union/Komisja, T-330/94, Rec, EU:T:1996:154, pkt 32).

10 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim tego artykułu, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.

11 Tymczasem w ramach postępowania w przedmiocie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, regulowanego przez art. 258 TFUE, jedyne akty, jakie Komisja może być zmuszona przyjąć, są adresowane do państw członkowskich (postanowienia: z dnia 29 listopada 1994 r., Bernardi/Komisja, T-479/93 i T-559/93, Rec, EU:T:1994:277, pkt 31; z dnia 19 lutego 1997 r., Intertronic/Komisja, T-117/96, Rec,

EU:T:1997:16, pkt 32). Ponadto z systemu przewidzianego w art. 258 TFUE wynika, że ani uzasadniona opinia, na etapie poprzedzającym ewentualne wniesienie do Trybunału skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, ani rzeczywiste wniesienie takiej skargi do Trybunału nie mogą stanowić aktów dotyczących w sposób bezpośredni osób fizycznych lub prawnych.

12 Z powyższego wynika, że pierwsze i trzecie żądanie strony skarżącej, odnoszące się do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalne.

W przedmiocie żądania drugiego

13 W ramach żądania drugiego strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Komisji wydania uzasadnionej decyzji nakazującej Republice Federalnej Niemiec uchylenie spornych przepisów prawa krajowego, które mają być sprzeczne z prawem Unii.

14 Dokonując kontroli legalności opartej na art. 263 TFUE, Sąd nie ma właściwości do wydawania nakazów wobec instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, nawet dotyczących zasad wykonywania jego wyroków (postanowienie z dnia 26 października 1995 r., Pevasa i Inpesca/Komisja, C-199/94 P i C-200/94 P, Rec, EU:C:1995:360, pkt 24).

15 Wynika stąd, że żądanie drugie należy odrzucić ze względu na oczywisty brak właściwości.

16 Z powyższych rozważań wynika, że skargę w niniejszej sprawie należy odrzucić ze względu na jej oczywistą niedopuszczalność oraz oczywisty brak właściwości Sądu, bez konieczności doręczenia skargi Komisji.

W przedmiocie kosztów

17 Ponieważ niniejsze postanowienie zostało wydane przed doręczeniem skargi Komisji oraz zanim Komisja mogła ponieść koszty, wystarczy orzec, że strona skarżąca pokrywa własne koszty zgodnie z art. 87 § 1 regulaminu postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona.**
- 2) **Strona skarżąca pokrywa własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 30 czerwca 2015 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Prek

1 Język postępowania: polski.